

दैनिक लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

हामी बोलेर मात्र
होइन पुर्‍याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरुरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका
प्रमुख शहरहरूमा पठाउनु परेमा
हामीलाई सम्भन्नुहोस्

सुपर काइनेटिक
कुरियर्स सर्भिस

ट्राफिक चोक हिमालयन
बैंकको साइड (सूर्य लाईफ इन्सोरेन्स भएको
भवन) फोन:- ०७१५४२५७१

सरकारी निकायबिनै उद्योग अनुगमन गर्न खोज्दा चौतर्फी विरोध

प्रमुख जिल्ला अधिकारी र उपभोक्ता हित संरक्षण मञ्चका केन्द्रीय उपाध्यक्षले सरकारी निकायबिना उद्योगमा अनुगमनका नाममा प्रवेश गर्न खोज्नु गलत भएको बताएका छन् । अनुगमनमा संलग्न व्यक्ति आफैँ व्यवसायी रहेको विषयले पनि उनको निष्पक्षतामाथि प्रश्न उठाएको छ ।

लुम्बिनी संवाददाता

बुटवल

सरकारी नियामक निकायबिनै उपभोक्ता हित संरक्षण मञ्चका पदाधिकारीले बुटवलमा एक खाद्य उद्योगको अनुगमन गर्न पाउनुपर्ने भन्दै भ्रमणको शैलीमा विवाद गरेको विषयप्रति चौतर्फी विरोध र आलोचना भएको छ ।

उपभोक्ता हित संरक्षण मञ्च, बुटवलका अध्यक्ष समुन्द्र जिर्सी सोमबार बुटवल-११ ओलीपथस्थित बुटवल रारा मसला उद्योगमा आफूले अनुगमन गर्न पाउनुपर्ने भन्दै उद्योग सञ्चालकसँग विवाद गरेकोप्रति रुपन्देही उद्योग संघ, बुटवल उद्योग वाणिज्य संघले गम्भीर ध्यानाकर्षण भएको जनाएका छन् ।

संघका अध्यक्ष कृष्ण पराजुली र महासचिव सुमन बस्न्यालले विज्ञप्ति जारी गर्दै उद्योगको विषयमा लामो समयदेखि विवाद चलिरहेको र उक्त विषय स्थानीय तह, प्रशासन, धरेलु तथा साना उद्योग कार्यालय हुँदै अदालतसम्म पुगेको तथा हाल विचाराधिन अवस्थामा रहेको अवस्थामा नियामक निकायको स्वीकृतिबिनै अनधिकृत अनुगमन गर्न खोजिएको भन्दै यस्ता काम बन्द गर्न आग्रह गरेको छ । जिर्सी सोमबार स्थानीयले आयोजना गरेको पत्रकार सम्मेलनमा गएर उद्योगीले अदालतमा दिएको मुद्दा फिर्ता लिनुपर्ने अभिव्यक्ति दिएका थिए । उक्त उद्योगबाट स्थानीयवासीलाई प्रदूषण भएको विषयमा सुधारका लागि उद्योगलाई निर्देशन दिइएको संघको भनाइ छ ।

संघले विज्ञप्तिमार्फत कुनै पनि उद्योगले कानुन र विधिविपरीत काम गर्न नपाउने स्पष्ट गर्दै स्थानीयको अधिकारसमेत बेवास्ता नगर्ने जनाएको छ । तर, नियामक निकायले दिएको निर्देशन पालना गरिरहेका उद्योगलाई टोल समिति वा अन्य समूहको दबावामा हतोत्साहित बनाउने र बन्द गराउने

गतिविधि स्वीकार्य नहुने संघको भनाइ छ । संघले बुटवल रारा मसला उद्योग तीन दशकअघि स्थापना भएर सञ्चालनमा आएको उद्योग भएको उल्लेख गर्दै उद्योग स्थापना हुँदा आसपासमा घरहरू नरहेको र उद्योग सञ्चालनमा आएको लामो समयपछि मात्र त्यस क्षेत्रमा बस्ती विस्तार भएको तथ्यसमेत स्मरण गराएको छ ।

‘करोडौँ रूपैयाँ लगानी गरेर सञ्चालनमा आएको स्वदेशी उद्योगलाई एकाएक विस्थापित वा बन्द गराउँदा त्यसबाट कसैलाई फाइदा नहुने’ तर्फ ध्यानाकर्षण गराउँदै संघले विवाद समाधानका लागि संवाद र नियामक निकायको निर्देशनअनुसार आँध बढ्न आग्रह गरेको छ ।

संघले अदालतमा विचाराधीन विषयमा अरु पनि गरी कुनै पनि गतिविधि नगर्न उपभोक्ता हितको नाममा तथा टोलवासीलाई समेत आग्रह गरेको छ । अदालतको प्रक्रियालाई प्रभावित पार्ने किसिमका गतिविधि

गतिविधि स्वीकार्य नहुने संघको भनाइ छ ।

संघले बुटवल रारा मसला उद्योग तीन दशकअघि स्थापना भएर सञ्चालनमा आएको उद्योग भएको उल्लेख गर्दै उद्योग स्थापना हुँदा आसपासमा घरहरू नरहेको र उद्योग सञ्चालनमा आएको लामो समयपछि मात्र त्यस क्षेत्रमा बस्ती विस्तार भएको तथ्यसमेत स्मरण गराएको छ ।

‘करोडौँ रूपैयाँ लगानी गरेर सञ्चालनमा आएको स्वदेशी उद्योगलाई एकाएक विस्थापित वा बन्द गराउँदा त्यसबाट कसैलाई फाइदा नहुने’ तर्फ ध्यानाकर्षण गराउँदै संघले विवाद समाधानका लागि संवाद र नियामक निकायको निर्देशनअनुसार आँध बढ्न आग्रह गरेको छ ।

संघले अदालतमा विचाराधीन विषयमा अरु पनि गरी कुनै पनि गतिविधि नगर्न उपभोक्ता हितको नाममा तथा टोलवासीलाई समेत आग्रह गरेको छ । अदालतको प्रक्रियालाई प्रभावित पार्ने किसिमका गतिविधि

नगर्न र विवादलाई कानुनी प्रक्रियाबाटै समाधान गर्न संघले सम्बन्धित पक्षलाई आग्रह गरेको छ । उद्योगमाथि कुनै गुनासो वा समस्या भए सम्बन्धित नियामक निकायमा उजुरी गर्ने, अनुगमन गराउने र कानुनी प्रक्रियाबाट समाधान खोज्ने बाटो खुला रहेको संघको भनाइ छ ।

करोडौँ लगानी भएको उद्योगलाई तत्काल बन्द गराउने दबाब सिर्जना गर्दा त्यसले रोजगारी, लगानी र उद्योग सञ्चालनमा प्रतिकूल असर पार्न सक्ने भन्दै सम्बन्धित सबै पक्षलाई संयमित हुन आग्रह गरेको छ । यस्तै बुटवल रारा मसला उद्योगको उत्पादन बन्द गराउने दबाबप्रति बुटवल उद्योग वाणिज्य संघले गम्भीर ध्यानाकर्षण जनाएको छ ।

लामो समयदेखि स्वदेशमै मसलाजन्य वस्तु उत्पादन गर्दै आएको उद्योगलाई समस्या समाधानका लागि पर्याप्त अवसर नदिएँ उत्पादन नै बन्द हुने अवस्था सिर्जना हुनु निजी क्षेत्रका लागि चिन्ताको विषय भएको संघले

जनाएको छ । संघले उद्योग सञ्चालनका क्रममा देखिएका वातावरणीय तथा अन्य समस्यालाई बेवास्ता गर्न नहुने, तर त्यस्ता समस्या समाधानको बाटो उद्योग बन्द गराउनु नभई तथ्यपरक अनुगमन, संवाद, प्राविधिक सुधार र कानुनी प्रक्रियाबाट खोजिनुपर्ने धारणा आँध सारेको छ ।

संघका अध्यक्ष हरिप्रसाद अर्यालले मौलतबार विज्ञप्ति जारी गर्दै समस्या समाधानका लागि सम्बन्धित निकाय, स्थानीय बासिन्दा र उद्योगीबिच संवाद हुनुपर्ने बताए । ‘उद्योग सञ्चालनका क्रममा समस्या देखिन्छ भने त्यसलाई सुधार गर्नुपर्छ । तर सुधारको अवसर नै नदिएँ उद्योग बन्द हुने अवस्था सिर्जना गर्नु उचित हुँदैन’,-विज्ञप्तिमा भनिएको छ-‘समस्या समाधानका लागि संवाद, सहकार्य र कानुनी प्रक्रियालाई प्राथमिकता दिनुपर्छ ।’

» बाँकी ३ पेजमा

दशैं तिहार

को हार्दिक शुभकामना

1st Price scooter

2nd Price iphone 17

3rd Price Rs 50000/- cash

अब सबै Furniture एकै ठाउँमा

15 YEAR GUARANTEE

भूमि देव फर्निचर बजार प्रा.लि.

Bhumidev Furniture pvt.Ltd.

Padsari, Bhairahawa, Opp. to krishi farm gate

8901801051 9820559013

No.1 Best Quality Furniture

TESA PRELAMINATED PARTICLE BOARDS

सम्पादकीय

प्रश्नको घेरामा प्रहरी

पूर्वप्रधानन्यायाधीश चोलेन्द्रशमशेर राणालाई ‘सुरक्षा श्रेट’ देखाउँदै मध्यरातमा पक्राउ गरेको नेपाल प्रहरी अहिले प्रश्नको घेरामा परेको छ । मुलुकमा शान्ति सुरक्षाको जिम्मेवारी प्रहरीको हो । यसले संविधान र कानुनको पालना गर्ने र गराउने जिम्मेवारी बोकेको छ । संविधान र कानुनको पालना गर्दै अरुलाई पनि पालना गराउन कानुनको प्रयोग गर्ने प्रहरीप्रति अहिले उठेको प्रश्न सामान्य होइन् । कानुनको संरक्षण गर्ने प्रहरीले निरन्तर किन कानुनको उल्लंघन गरेको छ ? मानवअधिकारको उल्लंघनमा किन प्रहरी अग्रसर भइरहेको छ ?

मध्यरातमा पूर्व प्रधानन्यायाधीशलाई पक्राउ गर्ने अनि सुरक्षा श्रेट भएकाले सुरक्षाका लागि भन्ने गैरजिम्मेवार जवाफले प्रहरी संगठन विधि र कानुनमा होइन्, अमुक व्यक्तिको आदेशमा चल्न थालेको छ । अभ् कानुन कार्यान्वयन गर्ने जिम्मेवारी बोकेको प्रहरीले राष्ट्रिय मानवअधिकार आयोगको टोलीलाई आफ्नो कार्यालयको गेटभित्रै प्रवेश गर्न रोकेर जंगली राजलाई मलजल गरेको छ । आयोगलाई कुनै पनि विषयमा छानबिन गर्ने र प्रहरी हिरासतमा रहेका व्यक्तिको अनुगमन गर्ने अधिकार संविधानले नै दिएको छ । संवैधानिक अधिकार प्रयोग गरिरहेको मानवअधिकार आयोगको टोलीलाई रोकेर प्रहरीले संवैधानिक मर्ममाथि नै प्रहार गरेको छ ।

प्रहरी संगठन अमुक व्यक्तिको आदेश मान्नुपर्ने संगठन होइन् । यसले विधि र कानुनको पालना गर्ने संगठन हो । संविधानको मर्मलाई पालना गर्ने गौरवशाली संगठन हो । तर केही समययताका पक्राउमा प्रहरी संगठनले आफ्नो सांगठनिक मर्मलाई पनि बेवास्ता गर्दै अधि बढेको देखिन्छ । पत्रकार किशोर श्रेष्ठलाई विना कारण पक्राउ गरेर अराजकतालाई मलजल गर्‍यो । कतै आएको समाचारका विषयमा बोलेकै आधारमा विश्लेषक भरत दाहाललाई पक्राउ गर्‍यो । संविधानले नागरिकलाई अभिव्यक्ति स्वतन्त्रता दिएको छ । पूर्ण प्रेस स्वतन्त्रता संविधानको मुल मर्म हो ।

निरन्तर संविधान र कानुनको उल्लंघन गर्दै अधि बढ्न प्रहरी बाध्य हुनु भनेको मुलुकमा कानुनी राजको अन्त्य भएको संकेत हो । फागुन २१ गतेको चुनावले जुन परिणाम दियो, यो मुलुकमा सुशासनको जग बलियो बनाउन जनताले दिएको मत हो । सुशासनको जगमा बनेको सरकारका हरेक हर्कत मान्दा प्रहरी संगठनको औचित्य र भूमिकामाथि प्रश्न उठेको छ ।

पूर्वप्रधानन्यायाधीशको पक्राउप्रति सर्वोच्च अदालतले गम्भीर आपत्ति जनाएको छ । राष्ट्रिय मानवअधिकार आयोगले प्रहरीको भूमिकाप्रति आपत्ति जनाउँदै विज्ञप्ति जनाएको छ । उसले नेपाल प्रहरी उपत्यका अपराध अनुसन्धान कार्यालयका एसएसपी सन्तोष खड्कालाई आयोगमा उपस्थितिका लागि पत्र काटेको छ । मानवअधिकार आयोग, सर्वोच्च अदालतको भूमिका संकुचित पार्नेगरी भइरहेका क्रियाकलाप निन्दनीय छन् । प्रहरी संगठनले हरेक गैरकानुनी आदेशको पालना गर्न बाध्य हुनुपर्छ भन्ने होइन् । कानुन र संविधानको रक्षक संगठनले राजनैतिक निकायले दिने आदेश संविधान र कानुनअनुसार छन् कि छैनन् भन्ने हेक्का राख्नु पर्छ । प्रहरी संगठनको गौरवशाली विरासतलाई जोगाउँदै अधि बढ्नु पर्ने दायित्व निर्भिक प्रहरी प्रमुख दानबहादुर कार्कीको हो ।

सेयर बजारमा ९.६२

अङ्कको गिरावट

काठमाडौँ । मंगलबार सेयर बजार परिसूचकमा सामान्य गिरावट आएको छ । बजार बन्द हुँदा नेप्से परिसूचक ९.६२ अङ्कले घटेर २६०३.७१ विन्दुमा बन्द भएको छ ।

कारोबार अवधिभर बजारमा उतारचढाव देखियो । सुरुवाती चरणमा केही समय बढेको बजार पछि ओरालो लाग्दै २५९० विन्दुको आसपास पुगेको थियो भने अन्तिम समयमा केही सम्हालिने प्रयास गरे पनि बजार राताम्मे भई बन्द भयो ।

अधिकांश उपसूचकहरूमा गिरावट आएको छ। बैकिङ, विकास बैंक, फाइनान्स, होटल तथा पर्यटन, हाइड्रोपावर, इन्भेस्टमेन्ट, लाइफ इन्स्योरेन्स, म्यानुफ्याक्चरिङ एन्ड प्रोसेसिङ, र माइक्रोफाइनान्स

समूहका सूचकहरू घटेका छन् ।

यसमध्ये म्यानुफ्याक्चरिङ एन्ड प्रोसेसिङ समूहमा सबैभन्दा बढी ५४.५२ अङ्कको गिरावट देखिएको छ । यद्यपि, नन लाइफ इन्स्योरेन्स र अन्य समूह २.१९ अङ्क सूचकहरू भने सामान्य वृद्धि भएका छन् ।

दिनभरको कारोबारमा ६९ वटा कम्पनीको सेयर मूल्य बढेको छ भने १९९ वटा कम्पनीको सेयर मूल्य घटेको छ । साथै, १० वटा कम्पनीको मूल्य स्थिर रहेको छ । बजारमा आईसीएफसी फाइनान्सको डिबेन्चरको मूल्य सबैभन्दा धेरै ९.१८ प्रतिशतले बढेको छ । त्यस्तै, कारोबार रकमको आधारमा हिमालयन डिस्ट्रिबलरीले २२ करोड ९९ लाख रूपैयाँभन्दा बढीको कारोबार गर्दै शीर्ष स्थान ओगटेको छ ।

पुनर्स्थापन हैन, दीर्घकालीन समाधान सामाजिक समायोजन हो !

नवीन देवकोटा

विपद्पश्चात पीडितहरूलाई पुनर्स्थापन गरिँदै आएकोमा सामाजिक समायोजनको अवधारणा कहाँबाट आयो भन्ने प्रश्न उठ्नु स्वभाविकै हो । समायोजनको औचित्य पुष्टि गर्नु अघि हाम्रो बसोबास सम्बन्धित सामाजिक संरचना र विगतका पुनर्स्थापनाका प्रयासहरूको थोरै विवेचना गर्नु उचित ठान्दछु ।

ऐतिहासिक पृष्ठभूमि : सबै जीवले जीवन यापनको लागि जोखिम मोल्दै आएका छन् । जङ्गली अवस्थामा घातक जनावरहरूको जोखिम मोलेकै हैँ भने स्थायी बसोबासको क्रममा टिगारिस, नाइल, सिन्धु, ह्वाङ्गहो नदीहरूका उपरूपको जोखिम पनि मोलेकै हैँ । योजनाबद्ध बसोबास गर्दैजानेहरूले जोखिम न्यूनीकरण गर्दै गएस नगर्नेहरू उच्च जोखिम मोलिरहेका छैँ । उदाहरणार्थ- काठमाडौँ उपत्यकाका हनुमन्ते, शाली नदी, बागमती, रुद्रमति, इच्छुमति, विष्णुमति किनारका क्षेत्र कृषिको लागि र बिचका अम्ला भाग बसोबासका लागि प्रयोग हुँदै आएकोमा ऐश्वर्य भोगको तृष्णाका कारण कृषि क्षेत्रलाई पनि बसोबास क्षेत्रमा रूपान्तरण गर्दा सानाठूला क्षति व्यहोर्दै आएका छैँ । देशको अन्य भागका अवस्थाहरू पनि उस्तै छन् ।

आर्थिक पृष्ठभूमि : जनसंख्याको चाप, खस्कँदो सामाजिक मूल्यमान्यता, ऐश्वर्यको लालच र राजनैतिक अस्थिरताद्वारा स्थापित असक्षम व्यवस्थापनका कारण हामीहरू विपद्को जोखिम मोल्दै स्वेच्छिक र बाध्यत्मक दुबै रूपमा टाकुरादेखि बैँसीसम्म बसाइँ सदैँ गयौँ । भाडालाई आमदानीको स्रोत बनाउन उर्वरा जमीन बेचेर धेरै भवन बनाउने, यात्रुको चाप रहने नदी किनारका गोरेटो छेउ स्थायी व्यवसाय गर्ने जस्ता स्वेच्छिक आचरण गयौँ भने जायजेथा र जिविकोपार्जनको सीप नभएका अवस्थामा बाध्य भएर पनि जोखिम क्षेत्रलाई जिविकोपार्जनको आधार बनायौँ, डाँडामा बनाएको विलासी महलमा पुन जोखिम मोलेर तल्लो भूभागमा बाटो खन्यौँ । सामाजिक मूल्य-मान्यतालाई ऐश्वर्य भोगको आशमा खस्कायौँ र आफ्नै कार्यकारी निकाय (सरकार)लाई कृषि क्षेत्रको लागि छुट दिइएको जग्गा (काठमाडौँ उपत्यकामा २०५८ साल यता २५ रोपनी) खण्डिकरण गरी आवास निर्माण/बिक्री गर्नेहरूलाई रोक्न नसके अवस्थामा पुर्‍यायौँ ।

प्राकृतिक पृष्ठभूमि : हालै त्रिशुली नदीमा आएको प्रलयकारी प्राकृतिक विध्वंसको विरुद्ध हामी निरीह रथ्यौँ ! तर, आफ्नै ब्रम्हर्दे प्राकृति आफ्नोविरुद्ध हुन सक्छ भनेर जान्दा जान्दै पनि खोला पुग्ने वा त्यसैमा खम्बा गाडेर घर बनायौँ, बाढीको उच्च जोखिम संकेत राख्न आउने प्राविधिकलाई आफ्ना जग्गाको मूल्य घट्ने देखेर विपद्को जोखिम मोल्दै बस्तीबाटै रोक्नेट्यौँ ।

लाडटाङ हिमपहिरो जानुमा उपभोक्तावादी समाज जिम्मेवार भए वा नभए पनि यस्ता अस्थिर पहाडी क्षेत्रका तल्ला भेगका बस्तीहरूले बाढीपहिरोको जोखिम मोलिरहेका छन् भने श्रष्ट थियो तर, प्रलयकारी पहिरो नै जान्छ भन्ने पूर्वाग्रहमा थिएन । यस्तो विपद् फेरि पनि पर्न सक्छ तर, त्यही ठाउँमा वा अन्य ठाउँमा जान्छ, निकट भविष्यमा वा शाताब्दीपछि जान्छ भन्ने विस्वस्त हुन सम्पूर्ण हिमश्रृंखुलाकै निरन्तर भौतिक अध्ययन हुन आवश्यक छ, जुन कुरा खर्चिलोभन्दा बढी अव्यवहारिक छ । विकासित समाजमा सरकारी अध्ययन र निर्देशनमा समाजले विश्वास गर्छ र जोखिम न्यूनीकरण हुन्छ । हामी हलर्पित सरकारलाई विश्वास नगर्ने हुँदा, वा भनौँ हाम्रो राजनैतिक संस्कृतिमा विश्वासिलो सरकार बनाउने चलन नै नभएको हुँदा, हामी समयको बहाव संगसँगै यस्ता प्राकृतिक प्रकोपलाई 'दैवी प्रकोप' मानेर आफूलाई सान्त्वना दिन्छौँ र आफ्नो जीवनकालमा नदोहोरिने मान्यता राखेर बिसिँदिन्छौँ । विषम परिस्थितिबाट समाजलाई उठाउनु छ । सामाजिक समायोजनको चटारो छ । समायोजन कार्यमा होमिनुअघि विगतका केही प्रयासहरूलाई पनि मनन गरौँ:

२०४५ सालमा भूकम्प पीडितहरूलाई ईर्इ किस्तामा ऋण र सुलभ शौचालय (फाइवर ग्लासको प्यान) निर्माण गर्न ६ सय रूपैयाँ अनुदान दिने व्यवस्था थियो । पीडित भएको पहिचानकै आधारमा पहिलो किस्ता वितरण भए लगत्तै दुर्गम क्षेत्रहरूमा ऋणको उद्देश्यविपरित लुगालाटा/किराना पसलहरूमा चाप देखियो । यता, आसेपासेले उत्पादन गरेको रु. २९०:०० मूल्य तोकिएको सुलभ-प्यान खरिद गर्न पिउनको लागि पर्याप्त पानी नहुने डाँडाका ऋणीहरूलाई पनि बाध्य गराइयो । यस्ता नीतिका साथै सोभैँ स्थायी सेवामा लैजान भ्यूटो सपना, बेरजुको चाप (लेखा कर्मचारी नै नदिइजन)

जस्ता कारण धेरै इञ्जिनीयरहरूले जागीर छाडे र पुनर्स्थापना कार्य स्थिर रहेन । तेह्रथुम जिल्लाको बसन्तपुर/शुक्रबारे नजिक पुनर्स्थापनको लागि भौतिक योजना तयार गरियो तर, विस्थापितहरूको छनौट, जग्गाको स्वामित्व, आर्थिक कृयाकलापको न्यून सम्भावना जस्ता समस्याको कारण त्यो कार्यान्वयन भएन । यस्तै समस्याहरूको कारण २०७२ सालमा गोरखाको वारपाकमा 'पुनर्स्थापित' बस्तीको २० प्रतिशत जति घरहरूमात्र प्रयोगमा रहेका छन् भन्ने बुझिन्छ । भूकम्पपीडितहरूलाई १९९० सालमा दिइएको ऋण मिनाह भएको नजीर देखाउँदै २०४५ सालमा पनि ऋण मिनाहाको लागि दवाव दिइएको र तत् पश्चात्, रु. १०,०००/०० सम्मको ऋण मिनाहा गर्ने सरकारी निर्णय ऋण तिरसकेकाहरूले रकम फिर्ता नपाएका कारण विवादसायद रहेको देखिन्छ । नब्बे सालमा बलियो राज्यकोषबाट खर्चिएको ऋण मिनाहा सन्दर्भमा कुनै विवाद नहुनु र २०४५ सालको 'बालख' समाजवादी सरकारले विश्व बैङ्कसँग लिएको ऋण मिनाहा गर्न सैद्धान्तिक अन्योलता सृजना हुनु स्वाभाविक नै थियो । राज्यले जताबाट जसरी भएपनि पीडितका साथै मौकापरस्तलाई समेत सुविधा उपलब्ध गराउनु पर्छ भन्ने मान्यता रहेको समाजमा बाह्य ऋण लिएर नागरिकलाई भत्ता बाँडेर खुसी पारिराख्ने राजनैतिक संस्कृति मौलाउँदै गएकोले २०७२ सालमा ऋण मिनाहा गर्न सरकारको तर्फबाट कुनै ढीलामुस्तित नभएको देखिन्छ । २०७२ सालमा म खटिएको एक पहाडी जिल्लाको दुर्गम गाउँका जनप्रतिनिधिबाट 'सबै घर भत्केका छन्' भन्दै प्रत्येक घरधुरीलाई सरकारले तोकिएको राहत रकम उपलब्ध गराउन सदरमुकाममा धम्कीपूर्ण टेलिफोन नै आएको थियो ।

विस्थापितहरूको सामाजिक समायोजनका आधारहरू : **सामाजिक संरचना**, **राज्यकोष**, **अपेक्षा र मनोदशा** ।

सामाजिक संरचना : त्रिशुली नदी विपद्पश्चात् शहरी विकास तथा भवन निर्माण विभागमा भएको अनौपचारिक छलफलमा अन्तर्राष्ट्रिय संस्थाका प्रतिनिधिले उनिहरूको सहयोग प्राप्त गर्नु अघि सरकारले पुनर्स्थापनाको लागि जग्गा प्राप्तिगत प्रकृया अगाडी बढाउनु पर्ने आशय राखे । केही भौतिक योजनाविद्हरूले जग्गा एकिकरण (ल्याण्ड पूलिङ्) द्वारा पिडितहरूलाई बसोबास गराउन सकिने वैकल्पिक धारणा पनि अघि सारे । भविष्यको चिन्ता नगरी सरकारको अधिनमा रहेको राज्यको अनविकरणीय सम्पत्ति खर्चेर समस्या समाधान गर्ने दायित्व सरकारमा थोपर्नु सबैभन्दा सजिलो र अल्पकालीन समाधानको उपाय हो । विपद्कारी घटनाहरू छोटो अन्तरालमा दोहोरिँदै गए यो उपाय दीगो हुँदैन र भावी सरकारहरूको लागि ठूलो समस्या साबित हुनेछ ।

हाम्रो सामाजिक मूल्यमान्यतानुसार भूस्वामित्वको सन्दर्भमा न्यायपालिकाले नै सरकारविरुद्ध व्यक्ति प्रति सहानुभूति राख्दै आएको देखिन्छ । उदाहरणार्थ; काठमाडौँका जग्गाधनीहरूले साँगुरा सडक खोलेर नाफा खाँदै जग्गा बेचे; अहिले यहाँका बासिन्दालाई मोटर हिँड्ने बाटो (जि.एल.डी.) पनि चाहिएको छ, तर यिनका लागि यो सुविधा थप दूरदारका दयनीय अवस्थामा नागरिकहरूले समेत व्यहोर्नुपर्ने गरी राज्यकोषबाट मुआब्जा नदिई यहाँका बाटाहरू चौडा गर्न यिनको जग्गा सरकारले छुन नपाउने निर्णय भएको देखिन्छ । यस्तो सामाजिक संरचना अन्तर्गत जग्गाधनीहरूको सहमतिविना ल्याण्डपूलिङ्गद्वारा वा अधिग्रहणद्वारा तिनको जग्गा 'खोसेर' बाढीपीडितहरूलाई वितरण गर्ने सम्भावना छैन ।

जग्गा जस्तो अनविकरणीय श्रोतमा राज्यको भन्दा व्यक्तिको हक बढी हुने सामाजिक मान्यताले गर्दा नेपाल सात प्रदेशको मात्र हैन, साठी लाख अघोसित रजौटाहरू (तीन करोड जनसंख्या भाग पाउने सदस्यीय परिवार) को गणतन्त्र हो कि (?) भन्ने बुझाउँछ । सरकार र व्यक्ति (अल्प अस्तित्वहरू)को यो द्वन्दमा लुँछिँदै आएको राज्य (चीर अस्तित्व)को पक्षमा उभिनेहरू विरलै भेटिन्छन् । यस्तो जड समस्याको समाधान हुन भूमिमाथि पहिलो अधिकार राज्यको हुन आवश्यक छ, जसरी विकासित लगायत उत्तर कोरिया जस्ता देशहरूमा समेत छ । त्यसपछि मात्र राज्यश्रोतको उपयोग गरेर जीवनयापनका लागि पूर्वनिर्धारित न्यूनतम आवश्यकता पूर्ति गर्ने र विपद् पश्चात 'पुनर्स्थापन गर्ने' जस्ता दायित्व सरकारमा थोपर्नु उचित हुन्छ ।

साथै, सरकार पनि राजा तथा राणाहरूले बसालेको र विगतका संसदीय सरकारहरूले त्याग्न नसकेको कार्यपालिका (सरकार) र व्यवस्थापिका (संसद) एक अर्काका पर्याय हुने (दलका सभापतिरअव्यञ्च नै संसदीय दलका नेता हुँदै प्रधानमन्त्री हुने र यिनका अधि सत्ताधारी दलका कुनै सांसद आकस्मिक परिस्थिति विनाका अघ्यदेशको विरुद्ध समेत बोल्न नसके आदि) भन्ने अधिनायकवादी भ्रमबाट मुक्त भएर विद्यमान सामाजिक मान्यता र कानूनी प्रावधानहरू भित्रबाटै समस्याको दीगो समाधान खोज्ने एउटा कुशल व्यवस्थापकको भूमिका मात्रमा प्रस्तुत हुनु उपयुक्त हुन्छ । सामाजिक मूल्यमान्यतालाई दिशा निर्देश गर्ने दायित्व मूलत: संसदमा निहित हुने हुँदा पुनर्स्थापनलाई समस्याको दीगो समाधान

बनाउने हो भने यसको अपेक्षा सरकारसँग हैन, संसदसँग राखिनु पर्दछ (उदाहरण- जि.एल.डी. नीति मन्त्रीपरिषद्बाट नभई संसदबाट पारित भएको भए न्यायपालिकाको निर्णय फरक हुन सक्थ्यो) ।

राज्यकोष : व्यापार घाटा बढ्दो छस अर्थतन्त्र रेमिट्यान्स र वैदेशिक ऋण/अनुदानमा निर्भर छ । शासन प्रणालीमा जनप्रतिनिधिको पदावधि र कर्मचारीको पदस्थापन स्थायी नभएको अवस्थामा सुविधा भोग र आफ्नो कार्यकालको बखान गर्न पुनर्स्थापना आयोजनाहरूको सृजना हुनु स्वभाविकै हो (उदाहरण: उच्च अधिकारीहरूमा आफूले कति ऋण/अनुदान भित्त्याँँ भन्ने चासो रहेको तर, पूर्व अधिकारीहरूले भित्त्याँएको ऋण/अनुदान सदुपयोग नभएको अवस्थामा सो को जिम्मेवारीबाट पर्छ्ने प्रवृत्ति रहेको देखिन्छ) । अर्कोतर्फ, दातुनिकायका कर्मचारीहरूको ध्यान आयोजनामा लगानीको आयतन बढाएर आफ्नो वृत्तिकवासको बाटो खोल्न सक्दो भेरिएशन हुने वातावरण सृजना गराउनु रहेको समेत देखिन्छ ।

राज्यसंगको अपेक्षा : वीरगञ्जको फोहोर मैला व्यवस्थापनका लागि अधिग्रहण गरिएका जग्गाका पूर्व धनीहरूले विदेशी पर्यवेक्षकहरू सामू 'अभै केही फर्छ कि' भन्ने आशले 'हामी अन्यायमा पर्छौँ' भन्दै हल्ला गरेका थिए; राहत सामग्री ओसारिरेकेका सप्तरी/सिराहाका एक धनाढ्यको तर्क थियो 'सरकारले दिएको त लिनुपर्छ' ! हालै, त्रिशुली नदीको बाढीबाट प्रत्यक्ष प्रभावित नभएका स्थानीयहरूले राहत सामग्री ओसार्दा वादविवाद भएको समाजिक सञ्जालमा देखिएको छ । समग्रमा, हामीहरू 'सरकासँग पैसा फल्ने रुख हुन्छ', त्यसैले सरकारले जहाँबाट जसरी भए पनि बटुलेर हामीलाई सुविधा थोपरिरहनु पर्छ भन्ने क्मानसिकताबाट पीडित छौँ । यस्ता व्यवहारले स्वाभिमान हराएको भान हुन्छ ।

यिनै राज्य कमजोर हुने विद्यमान सामाजिक संरचना, यसले स्थापित गरेको मूल्यमान्यता र अघोशित राज्य दोहन गर्ने संसदीय अधिनायकवादी राजनैतिक संस्कारका कारण नीति निर्माता र कार्यान्वयनकर्ताहरू दीगोभन्दा अल्पकालीन समस्या समाधानमा अल्छिने अवस्था रहेको छ । तसर्थ, विगतका समयमा भन्दा सरकार अहिले बढी संयम र जिम्मेवार हुनुपर्दछ ।

विस्थापितहरूको मनोदशा : प्राकृतिक प्रकोपलाई सहन सक्ने क्षमता हामीमा हुनुपर्छ तर, हालैको त्रिशुली नदी क्षेत्रमा उल्टेको प्रलययले हाम्रो मनोदशा विक्षिप्त छ । तसर्थ, विगतका समयमा भन्दा सरकार अहिले बढी संयम र जिम्मेवार हुनुपर्दछ ।

त्रिशुली नदी प्रभावितहरूको सामाजिक समायोजन : पुनर्स्थापनाको अवधारणा अनुसार भएका विगतका आयोजनाहरूले प्राकृतिक प्रकोप पीडितहरू बीच सरकारहरूले खासै फरक गरेको देखिँदैन । प्रभावितहरूलाई वर्गिकरण गरेर अधि बढ्नु राम्रो हुन्छ -

प्रभावित वर्ग : यो समूहमा व्यापार/व्यवसाय र सो को भौतिक आधार (घरजग्गा, कलकारखाना आदि) गुमाएका तर सोही पालिका वा अन्तर्ग जोखिमग्रहित क्षेत्रमा बसोबासको विकल्प भएका बासिन्दाहरू पर्दछन् । यो समूहलाई न्यूनतम अल्पकालीन आर्थिक राहत र क्षमताअनुसारको सहूलियत ऋण उपलब्ध गराउँदा पर्याप्त हुने देखिन्छ ।

पीडित वर्ग : (क) यसको पहिलो समूहमा सर्वस्व गुमाएका अशक्त व्यक्ति र नावांलिंगहरू पर्दछन् । अशक्तहरूलाई आजिवन र नावांलिंगहरूलाई न्यूनतम १८ वर्ष सम्म आश्रय दिइनु पर्छ । साथै, १८ वर्ष पुगेका प्रतिभावान विद्यार्थीहरूलाई निशुल्क उच्चशिक्षा र न्यूनतम छात्रवृत्ति दिइनु देश हितमै हुनेछ । यस्तो दायित्व व्यहोर्न निजी दानवीरहरू तथा सामाजिक संस्थाहरू पनि अग्रसर हुन सक्छन् । (ख) यसको दोश्रो समूहमा अन्यत्र जायजेश्वा नभएका सर्वस्व गुमाएका सेवाप्रदायक, व्यवसायी र व्यापारीहरू पर्दछ्न् । यो समूहसँग उर्जा रहेको तर पूँजी नभएको अवस्था हो । समाजभित्र छरिएर रहनु यिनको चरित्र भएकोले यिनलाई पुनर्स्थापन आयोजनामा एकिकृत गर्नु भनेको यिनको ग्राहक सीमा संकुचित गर्नु हो । अत: यो समूहलाई जीविकोपार्जनको लागि अल्पकालीन आर्थिक राहत र पालिका, गैरसरकारी संस्था आदिको सहकार्यमा व्यापाररव्यवसाय गर्न सहूलियत ऋण उपलब्ध गराउनु उचित देखिन्छ । सीप भएका एकल व्यक्तिहरूलाई निजीसरकारी उद्योगमा रोजगारी उपलब्ध गराउन सकिन्छ ।

लाडटाङ पहिरो जस्ता प्रलयगायत कुनै पनि प्राकृतिक प्रकोप भविष्यमा नदोहोरिउन् भन्ने कामना गरौँ । साथै, यस्ता विपद् दोहोरिएको अवस्थामा प्रभावित तथा पीडितहरूलाई पुनर्स्थापन गर्ने तात्कालीन समाधान खोज्नेतर्फ भन्दा संसदीय समाजले रचेको सामाजिक संरचनाभित्रै तिनलाई समायोजन गरेर भावी पुस्तामाथि बोझ कम गर्ने दीगो समाधानको उपाय अपनाउनेतिर लागौँ । घटना र विचारबाट

के राति भात वा रोटी खाँदा साँच्चै तौल बढ्छ ?

तपाईंले अक्सर आफ्नो घर वा वरपरका मानिसहरूले 'राति भात खाँदा तौल बढ्छ, रोटी खाँदा पनि मोटोपन बढ्न सक्छ, त्यसैले रातिको खानामा कार्बोहाइड्रेट खानु हुँदैन' भनेको सुन्नुभएको होला । तर के साँच्चै यस्तै हो त ?

के राति रोटी वा भात खाँदैमा मात्र तौल बढ्छ वा यसको पछाडि खानाको मात्रा, समय र सम्पूर्ण आहारको पनि असर हुन्छ ?

तौल घटाउन चाहनेहरूको मनमा यस्ता धेरै प्रश्नहरू हुन्छन् । आउनुहोस्, राति के, कति र कतिखेर खानु सही हुन्छ भने विषयमा पोषण सल्लाहकारबाट बुझौँ !

के राति रोटी वा भात खाँदा तौल बढ्छ त ?

के राति भात वा रोटी खाँदा तौल बढ्छ त ? पोषणविद् भन्छन्- 'त्यस्तो हुँदैन ।'

राति रोटी वा भात खाँदैमा अचानक तौल बढ्दैन । तर, तपाईंले यसको साथमा के खाइरहनुभएको छ भन्ने कुरामा ध्यान दिनु जरुरी हुन्छ ।

बाहिरको खानेकुरासँगै रोटी खाँदैमा तौल बढ्ने

होइन । तपाईंले रोटी वा भातसँग के खाइरहनुभएको छ र कति बोसो (फ्याट) लिइरहनुभएको छ भन्ने कुराले महत्त्व राख्छ ।

जब तौल बढ्न थाल्छ, तब हामी सामान्यतया फलानो कुरा वा चिलानो कुराले तौल बढ्थो भन्ने गछौँ । तर, मुख्यतया तपाईंको जीवनशैलीका कारण तौल बढिरहेको हुन्छ ।

उदाहरणका लागि, यदि तपाईं व्यायाम गर्नुहुन्न र रोटीसँगै बोसोयुक्त, फिउ लागेको वा धेरै चिल्लो भएको खाना खाइरहनुभएको छ भने त्यसले पक्कै पनि तौल बढाउन सक्छ । केवल भात वा रोटी खाँदैमा तौल बढ्दैन ।

राति कति मात्रामा भात खाइ सही हुन्छ ?

राति कति मात्रामा भात खानुपर्छ भन्ने विषयमा पोषणविद्हरू एक वा दुईवटा रोटी खान सकिने सल्लाह दिन्छन् । यदि तपाईं भात खाँदै हुनुहुन्छ भने आधा प्लेट खान सक्नुहुन्छ ।

तौल घटाउने क्रममा रातिको खाना कस्तो हुनुपर्छ भन्ने प्रश्नमा पोषणविद् बिहानको नास्ता भारी, दिउँसोको खाना

हल्का र रातिको खाना बिल्कुलै हल्का हुनुपर्ने बताउँछन् ।

राति खिचडी, दलिया, पातलो दाल र रोटी वा पातलो दाल र भात जस्ता खानेकुरा लिन सकिन्छ ।

रातिको समयमा धेरै बोसोयुक्त खाना खानु आवश्यक छैन ।

अबेर राति खाना खाँदा हुने समस्या

खाना खाँदा मात्रै तौल नियन्त्रण हुने र भोकै बस्दा उल्टै तौल बढ्ने कुरा पोषणविद् स्पष्ट पार्छन् । यदि तपाईं ढिलो खाना खाइरहनुभएको छ र तपाईंको खानपानको शैली ठीक छैन भने, तत्काल तौल नबढे पनि यसले अन्य स्वास्थ्य समस्याहरू निम्त्याउन सक्छ ।

यसैकारण व्यास्टिक र पाचनसम्बन्धी समस्याहरू सुरु हुन्छन्, किनभने खाना पच्ने निश्चित समय हुन्छ । रातिको खाना खाने सही समय भनेको करिब ७ देखि ८ बजेको बिचमा हो ।

तपाईं भात पकाउने तरिका पनि बदल्न सक्नुहुन्छ । चामललाई प्रशस्त पानीमा उमालेर माड फालेको भात खानु बढी फाइदाजनक हुन्छ ।

ट्वाइलेट सफा गराउनुहोस्

तपाईंको सहर बृटवल तथा लुम्बिनी अंचलमा आधुनिक जापानीय मेशिनद्वारा सेफ्टी टंकी ट्वाइलेटको रिङ्ग भरिएमा १० मिनेटमा नै सफा गरिनेछ।

- ट्वाइलेट, वाथरूम, किचन र नाली जाम भएमा हामीलाई सम्भन्नुहोस्।
- लोडसेडिङ्ग भएको बेलामा पनि अत्याधुनिक भ्याकुमद्वारा १० मिनेटमै सेफ्टी टंकीको रिङ्ग खाली गरिने छ।

सम्पर्क:

सीताराम सफा सेनेटर्री

सुपथ मल्लमा काम गर्ने र गराउन हामीलाई एक चोटी सेवा गर्ने मौका दिनुहोस्

भैरहवा

९८६९७८९२७५, ९८००७६०६२२

